

Ugyanott és ugyanakkor

Látod milyen derűs vagyok?
Látod milyen boldog lettem?
Látod mennyi égbolt ragyog
huszonnégy órát felettem?

Holmi bezzeg-kalap voltam,
Isten bokrétás kalapja.
Mennyi közhely élve, holtan
lehet honderűk alapja.

Lehet azt, ami elillan
elvezetni háztól házig,
mint a földgázt, mint a villanyt,
s minden fogyasztója fázik.

Lehet nem volt közös semmi,
csupán az útszéli vackor:
enni kell és jönni-menni
ugyanott és ugyanakkor.

Mit szeretnék szomorúan
amikor a jövő felvet?
Hogy ne érintsék a múltam,
mint a megszakadt szerelmet.

A sárkány hasán

Egy repülő papírlapon
semmi ír és semmi olvas.
Szél alapon, vaskalapon
bűbájosok bandukolnak.

Forog a föld talpam alatt,
pörög a fény fejem felett.
Mennyi vándordíák haladt
mennyi elmaradt kor helyett.

Mennyi farkas, ordas, osztrák
dült fel mennyi Nagyenvedet.
Onnan, hol a betűt osztják,
mennyt hordott a szeretet?

Vonalzók és tyúktojások:
írás, mene, tekel, fáesz...
Számtanóra: mi és mások,
titokzatos, kire vár ez.

Góliát hogy tépte széjjel
törpe hadak parittyáit –
s mennyi dobd-vissza-kenyérrel
talált célba mégis Dávid!

A repülő papírlapon
elszabadult semmi olvas.
Szél alapon, vaskalapon
boszorkányok bandukolnak.